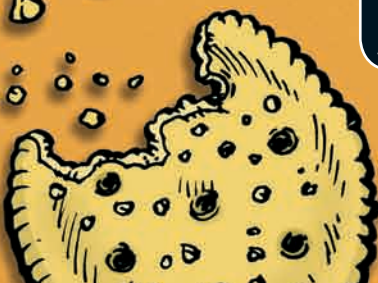
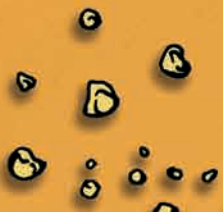

SUSIE MORGENSTERN

Titkos levelek

0-tól 10-ig

fine selection

SUSIE MORGENSTERN

Titkos levelek

0-tól 10-ig

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2012

Philippe Silvynek

I Ernest

LASSAN BANDUKOLT A HÁZUK FELÉ. Nem nézelődött. Rendületlenül mindig ugyanarra ment. Sosem változtatott az útvonalon. Nem ment át a másik oldalra, egyenesen igyekezett az iskolába, vagy tartott hazafelé.

Komótosan kaptatott fel a harmadik emeletre vezető ötvenhét lépcsőfokon. Nem szökdécselt, nem szaporázta a lépteit. Ernest nem sietett. Életének tíz esztendeje futkározás nélkül telt, egy több mint korai öregség szinte teljes mozdulatlanságában.

Az iskolatáskáját lerakta a szobájában, amely nem volt annyira zsúfolt, mint a lakás többi helyisége, ez volt ugyanis a legkisebb. Akkora, mint egy beépített szekrény vagy egy régi börtön cellája: mindössze egy ágy, egy asztal, egy szék meg egy szekrény fért el benne, és mindenütt kifogástalan rend uralkodott. Elővette a könyveit és a füzeteit a leckeíráshoz, majd kiment a konyhába az uzsonnájáért.

Az asztalon egy nagy zöld alma és egy kétszersült várta dél óta. A házvezetőnő mindennap odakészítette, miután leszedte az asztalt ebéd után. Általában mindig ugyanazt kapta uzsonnára.

Néhány falat után már nem esett jól neki az alma, de azért letuszkolta. Azután figyelmesen és módszeresen nekilátott a házi feladatainak. Tudta, minél gyorsabban végez, annál hamarabb kezdhet kutakodni az egyetlen olyan szekrényben, amely nem volt kulcsra zárva.

Amikor Nagymama meghallotta, hogy megnyikordul a könyvszekrény ajtaja, s megcsendül a vitrin üvege, kijött a szobájából és beült Ernesthez a szalonba.

– Jó estét, Nagymama! – köszönt neki Ernest, és letelepedett a kopott bársonyhuzatú kanapéra. Nagymamát soha senki nem szólította a keresztnévén. Nehéz lett volna elképzelni, hogy valaki Preciosillának nevezze.

Nagymama üdvözlésképpen megbiccentette a fejét. Csak ritkán és keveset beszélt. Ernestnek az volt a benyomása, ha többet mozogna, darabjaira hullana. Nyolcvanéves volt, de az igazán öreg nyolcvanévesek fajtájából: olyan, mint a régi könyvekben lévő nagymamák. A bőre annyira gyűrött, ráncos és száraz volt, hogy Ernest attól félt, ha elmosolyodik, esetleg szétporlad. Amúgy Nagymama sosem mosolygott. Nehézkesen járt, étvágytalanul evett, kötelességből nevelte az unokáját. Senki más nem volt neki, csak ő.

Születése óta nevelte Ernestet, amikor a kisfiú édesanyja meghalt. A Morlaisse családban a férfiak régi szerencsétlenségekben haltak meg, történelmi szerencsétlenségekben: a nagypapa a második világháborúban, a dédpapa az elsőben, Ernest apukájának pedig különös módon nyoma veszett a felesége temetése után, amikor a kisfiú néhány napos volt.

Nagymama ötévesen tehát elveszítette az édesapját, harmincévesen a férjét, hetvenévesen pedig a fiát, és rámaradt egy kisbaba, akihez sem testi, sem lelki ereje nem volt.

De tette, amit tennie kellett.

Azonnal felvett egy asszonyt, aki alig valamivel volt fiatalabb nála, hogy gondoskodjon a baba táplálásáról és egészségéről. Ez az asszony, Germaine, akkoriban veszítette el a férjét, s mivel gyermeke nem volt, inkább a magány elől akart menekülni, mintsem a pénzkereset érdekelte. A két asszony remekül kijött egymással, különösen, hogy ugyanazokat az elveket vallották. Jó sok elvük volt... Úgy éltek egymás mellett, mint két párhuzamos vonal. Morlaisse néni felajánlotta Germaine-nek, hogy lakjék a számos szoba egyikében, de ő inkább hazajárt, kivéve kezdetben, amikor Ernest még nem aludta át az éjszakát, és néha olyankor, ha rossz volt az idő.

Szóval Germaine is öreg volt, de öregségét igyekezett a legmodernebb kozmetikai szerekkel palástolni. Germaine púderei képviselték egyébként az összes modernséget ebben a háztartási gépek, elektromos készülékek és televízió nélküli lakásban. Germaine lankadatlanul küzdött az ősz hajszálak, a ráncok és a haj ellen, de a búskomorság elleni harcot már feladta. Az első években egyedül az ő szavai vették körül Ernestet, de amikor a kisfiú elkezdett iskolába járni, Germaine ugyanúgy magába zárkózott, mint gazdasszonya. A társalgás szigorúan a hasznos dolgokra korlátozódott, s még erre sem volt igazán szükség, mivel a háztartás magától is működött, megszokásból, unottan, alapjáraton.

Germaine vásárolt be, és ő főzött. Telefonon is rendelhetett volna, de nem volt telefon. A takarítást egy másik hölgy, Germaine

egyik barátnője végezte, aki ugyancsak benne járt már a korban. Minden mosnivalót a patyolatba hordtak.

Morlaisse néni komor, szótlan szoborként üldögélt a szalomban. Azelőtt ő is olvasott Ernest mellett. Mostanában viszont túl hamar elfáradt a szeme. Gyakran megesett, hogy Ernest felnézett a könyvéből és látta, hogy Nagymama merev, egyenes háttal bóbiskol a karosszékében. Időnként még horkolt is, ami némi változatosságot jelentett az órák egyhangú tiktakolásához képest. Ernest sejtette, hogy Nagymama nem örülne neki, ha megtudná, hogy horkol, ezért aztán soha nem is említette neki.

Bármilyen mélyen aludt is, pontban nyolc órakor mindig fel pattant a szeme, hogy meghallgassa a híreket. A rádió özőnvíz előtti modell volt. Beállítani rajta egy állomást akkora kihívást jelentett, mint a háború alatt a londoni rádió adását fogni, és a hangok pont olyan távolinak tőntek a sercegésen keresztül. Morlaisse néni már nem hallott túl jól, a bemondónak pedig esze ágában nem volt háromszor elismételni minden információt, ahogy azt illetett volna. De voltaképpen ez nem is volt fontos, mivel Morlaisse néni nem igazán volt kíváncsi a világra. Időről időre egy-egy szó, név, ország mégis valamiféle reakciót váltott ki belőle. Ha véletlenül azt mondták „Németország”, ő sóhajtva megismételte: „Németország”. Neki csupán az volt a fontos, hogy este nyolckor bekapcsolja a rádiót, ahogy mindig is tette.

Ernest viszont az elejétől a végéig figyelmesen hallgatta a híreket, mintha csak választ várna egy kérdésre. A politika, a választások, a politikusok nem érdekelték. Türelmesen üldögélt a kanapén és a harmadik világháború hírére leste, amely – akárcsak az előzők – bizonyára egy újabb Morlaisse-t ragad majd el.

A Morlaisse család fél kilenckor szokott vacsorázni. A menü mindig ugyanaz: leves. A leves könnyen emészthető, tápláló és nyugodtan lehet tőle aludni, feltéve, ha nincs benne se só, se bors. Germaine estére már nem jön vissza. Ernest melegíti meg a levest és rakja be a tányérokat a mosogatóba. Utána indul is az ágyba, nem húzza az időt. Egy gyereknek szüksége van az alváásra.

Mielőtt megmosakodna, így szól:

– Jó éjt, Nagymama, aludjon jól!

És Nagymama hálásan ráhunyorít.

Így aztán hét közben Ernest lendület nélkül ugyan, de gyakorlottan kel fel, megeszik két szelet kétszersültet keserűnarancslekvárral, amit Germaine Dél-Franciaországban élő unokahúga készít, megiszik egy bögre langyos tejet, megköti a nyakkendőjét, bepakol az iskolatáskájába, és elmegy az iskolába. Minden délben hazajön, mivel sem Germaine, sem a nagyanyja nem bízik az iskolai menzában. Náluk bizony nincs se konzerv, se mi-relit! A halaknak megvan a fejük, a krumpli egyenesen a földből jön, nem megy keresztül mindenféle üzemen. Morlaisse néni attól tart, Ernest a menzán túl sok sót és cukrot enne, és rossz hatással lenne rá a többi gyerek. Germaine az olajban sült ételektől, a telített zsíroktól, a romlott húsoktól és a nagy lármától félti.

Ernestnek se farmerje, se tréningruhája. Évente kétszer eljön hozzájuk a szabó, méretet vesz róla, és egy új, semleges szabású öltönyt varr neki, ami se nem múlt századi, se nem mostani. Leginkább egy angol bentlakásos iskola egyenruhájához hasonlít. Ugyanez a szabó látja el ingekkel, nyakkendőkkal, zsebkendőkkel, alsóruhákkal, zoknikkal és kabáttal is.

Ez az öltözék megkíméli Ernestet a többi gyerekekkel való kapcsolattól; igaz, amúgy is kerüli őket, nem hajlamból, hanem elővigyázatosságból. Nem csúfolják. Megszokták. És messze ő a legjobb az osztályban, kivéve fogalmazásból, amikor egy tévéműsorról kell írni, vagy arról, mit csinált a szünetidőben vagy múlt vasárnap.

Ernest vasárnapjai még kevésbé tartalmasak, mint a hét többi napja. A percek cseppenként telnek, akár egy nedves homokórában. Germaine csak azért jön, hogy elkészítse és feltálalja az ebédet, a vasárnapi ebédet, ami húsból és háromféle zöldségből áll, a desszert mindig kompót.

Ebéd után pihennek egy kicsit, majd Nagymama behívja Ernestet a szalonba, fonnyadt kebléből előhúzza egy kulcsot, kinyitja az intarziás szekrény ajtaját, s kivesz egy finom porcelánból készült dobozt. Abban van *a levél*. Aztán mindketten leülnek az asztal mellé, aminek a lába aranyozott oroszliánt formáz.

– Felolvassa, Nagymama? – kérdi Ernest.

Morlaisse néni kiveszi a papírlapot a borítékból, végtelenül óvatosan széthajtogatja, és úgy mered rá, mintha abban rejlene a világegyetem összes rejtélyének a kulcsa. Csakhogy a levél olvashatatlan. Ernest jól tudja ezt, mégis minden vasárnap egyre erősebben él benne a remény. Még ő sem képes kisilabizálni a legkisebb jelet sem, hiába osztályelső. Nincs abban se A, se B, se Z, csak hurkok dzsungele, amelyek mintha néma kiáltást hordoznának. A levelet a dédnagyapja küldte egy faluból, a front mellől. A ház valamennyi titka közül ez volt a legnagyobb, vagy talán inkább a második legnagyobb. Ernest azt gondolta, ha továbbra is kitűnő tanuló marad, egy nap majd sikerül megfejtenie a titkot.

II

Victoire

ERNEST NEM MOSOLYOG. Az iskolában csak akkor vesz részt a beszélgetésekben, ha a tanító bácsi felszólítja. A válaszai helyesek, átgondoltak és hatékonyak, az észrevételei józanok és ötletesek. Ernest szereti az iskolát, mert a szavak muzsikája elringatja magányát, és az iskola azt a reményt táplálja benne, hogy egyszer majd képes lesz elolvasni a levél elnyűtt papírján húzódó tintasorokat.

A fiúk békén hagyják, nem háborgatják elszigeteltségében.

A lányok ellenben igyekeznek észrevetetni magukat, megpróbálnak beférkőzni a világába, bevonni őt meleg kisugárzásukba. Van ugyanis egy dolog, amit Ernest nem tud elrejtteni. A szépsége. Az összes lány arról ábrándozik, hogy hozzáérjen, megtapintsa. Vagy legalább azt szeretnék, ha elkaphatnék fekete szemének pillantását, azt a pillantást, amit csak az égnek, a földnek és a könyvek lapjainak tartogat.

Süteményt hoznak neki, leteszik a padjára, és az ott is marad addig, amíg a hetes össze nem szedi. Ernest nem udvariatlanságból nem nyúl hozzá, hanem azért, mert sosem kóstolt még

süteményt, és tart tőle. Germaine és Nagymama sosem eszik süteményt. Néha étvágygerjesztőnek talál egy-egy csemeget vagy egzotikus gyümölcsöt, de tudja, hogy vannak szabályok, nem szabad enni az étkezések között.

Gyakran levélkéket csúsztatnak elé. Eszébe sem jut széthajtogatni őket. Így nem is sejti, mi áll ezekben az üzenetekben: „Ernest, szeretlek.” „Szép vagy, edd meg a sütimet.” „Meghívlak a születésnapomra, jövő szerdára.” Szerelmes levelek, tele hiú reményekkel.

A szünetekben egy padon vagy a fedett udvarrészen olvasgat. A tanítás után egyenesen hazamegy. Nem néz se jobbra, se balra. Egyik-másik lány a nyomába szegődik, arról álmodozva, hogy talán majd odavet neki egy szót. Tudják, hol lakik, lesik, mikor indul el otthonról, abban a reményben élnek, hogy egyszer majd rájuk köszön.

Ernest életében nem volt semmi törés. Minden egyes nap ugyanúgy telt. Nem voltak meglepetések... egészen addig a november eleji hétfőig, amikor az igazgatónő betoppant az osztályterembe, maga előtt tolva egy új lányt. „Bemutatom nektek Victoire de Montardent-t. Mostantól a ti osztályotokba jár.”

Ernest egy picit elcsodálkozott. Ez a Victoire más volt, mint a többi lány, kissé hozzá hasonlóan volt felöltözve: tengerészkék blézert, rakott szoknyát, egyszerű blúzt viselt. Hosszú, fekete haját fekete hajpánt szorította le. Mivel egyedül az Ernest melletti pad volt üres, a tanító bácsi azt a helyet jelölte ki neki. A lány leült mellé, és minden teketória és szégyenlősködés nélkül köszönt neki. Ernest mi mást tehetett – visszaköszönt.

Amikor a tanító bácsi adott egy könyvet a szomszédjának, Ernest megmutatta, melyik oldalon tartanak. Valahányszor a tanító

bácsi azt mondta: „Ernest, arra kérlek, magyarázd ezt el az új osztálytársatoknak”, Ernest gépiesen végrehajtotta az utasítást. Közben nem nézett a lányra, de hogy meggyőződjön róla, érti-e, időnként odavetett neki egy: „Értjük egymást, nemde?” kérdést, amit a lány egy határozott „Oké-zsoké!”-val nyugtázott.

A szünetben, ahelyett, hogy csatlakozott volna a többi lányhoz, követte Ernestet az udvaron a padjához, és ugyanazt tette, mint ő: olvasott, bár neki nem volt könyve. Ezért aztán a fiúét olvasta, szorosan mellé húzódva, kényszerítve a szemét, hogy tartsa a ritmust, és ő is végezzen az oldallal, mire Ernest továbblapoz.

Becsöngetéskor Ernest összecsupkta a könyvet és visszament a terembe, a sarkában Victoire-ral. Ebédidőben Ernest vette a kabátját, és elindult hazafelé, Victoire most is a nyomában caplatott egész úton. Amikor a fiú kinyitotta a kaput, a lány odakiáltott neki: „Én egy kicsivel odébb lakom. Nemsokára jövök érted. Jó étvágyat!”

Amikor Ernest kilépett a kapun, Victoire már várta. A fiú olyan határozott léptekkel indult el, mintha a kislány ott sem lett volna. Hogy felhívja magára a figyelmet, Victoire megfogta a karját és kérdezősködni kezdett: „Régóta itt laksz?” Ernest bólintott. „Soha nem eszel a menzán?” Ernest nemet intett a fejével. „Van testvéred?” Ernest ismét jobbra-balra ingatta a fejét. „Szigorúak a szüleid?” Victoire-nak nemigen számított, hogy Ernest felel-e vagy sem a faggatózására, kettejük helyett is beszélt: „Az én szüleim nagyon szigorúak: addig nem nézhetünk tévét, amíg nem vagyunk kész a leckével. Melyik a kedvenc műsorod? Mi a kedvenc ételed? Ki a kedvenc énekesed? Milyen különóra jársz szerdánként? Én zongorára és úszásra. Hová mentek nyaralni? Gyűjtesz valamit? Én a csokik ezüstpapírját. Voltál már külföldön? A szüleid elengednek bulikra?”

Ernest hiába volt olyan jó tanuló, most ostoba számárnak bizonyult, egyetlen kérdésre sem tudott válaszolni. Nem ismert egyetlen énekest, egyetlen tévéműsört sem. A kedvenc étele? Azt ette, amit elé raktak. Mivel leggyakrabban leves került a tányérjába, annak kellett volna a lista élén állnia. De nem rajongott különösebben a levesért. A gyűjtésről pedig egyetlen dolog jutott eszébe, az ötvenhét lépcsőfok a házukban, vagy legfeljebb a lépések az iskoláig (gyakran megszámlolta őket), esetleg a percek, melyek egykettőre felemésztették a napokat, mire az ember észbekapott, vagy azok a másfajta percek, melyek olyan lassan vándorogtak, mintha ólomlábuk lett volna.

– Én egyelőre eleget kérdeztem. Te nem akarsz kérdezni tőlem valamit?

Ernest nyugtalan lett. Soha senki nem kérdezett tőle semmit, és ő nem tanulta meg, hogyan kell kérdezni. Ráadásul nem is lógott benne túlzott kíváncsiság az emberek iránt, akikkel találkozni szokott. Most azonban igyekezett. Lázasan törte agyának eddig még nem használt zugát, hogy egy incifinci kérdést kicsikarjon belőle. De egyetlenegy sem sikerült megfogalmaznia. Pedig kedves akart lenni a lánnyal. Az, mintha csak átérezte volna a zavarát, azt mondta: „Semmi gond, Ernest. Te annyira szép vagy, hogy nincs szükséged szavakra ahhoz, hogy érdekes legyél.” Még mindig erősen fogta a karját. Ernest nem akart hinni a fülének. Szép? Ő? Ezt még sosem hallotta.

Egy kérdés... egy kérdés. Az ember nem tesz fel kérdéseket, ha nem kíváncsi a válasza. Hirtelen a kislányra nézett, és dadogva kibökte:

–V-V-V-V-Victoire! Miért hívnak Victoire-nak?

Valami történelmi históriára számított.

– Mert tizenkét fiú után születtem. A szüleim annyira szerettek volna egy lányt, hogy tizenháromszor próbálkoztak. Én vagyok az ő győzelmük!*

Ernest azon tűnődött, vajon a tizenkettedik fiút nem Vereségnek hívják-e.

– Tizenkét fiú? – sóhajtott fel.

– Már tizenhárom. Anya még egyszer utoljára próbára tette a szerencséjét, hátha sikerül még egy lány. Nem jött össze. Fiú lett. Most hat hónapos.

„Valóságos hadsereg!” – gondolta Ernest. Egész délután azon töprengett, milyen lehet Victoire-nak a tizenhárom fiú között. Ez alaposan elvonta ugyan a figyelmét, de akkora gyakorlata volt már a tanulásban, hogy maguktól is megoldódtak a feladatok. Victoire állandóan a nyomában volt. A szünetben folytatta az olvasást Ernest válla felett. Az osztályból a többi lány csöndes morgóval állta körbe őket, de a „pár” rendíthetetlenül olvasott tovább, ügyet sem vetve rájuk.

Amikor a nap végén a tanító bácsi lerakott Victoire elé egy nagy, csálé halom könyvet, hogy másnapra csomagolja be őket, a kislány a felét Ernest kezébe nyomta, és kiadta a parancsot:

– Hazakísérsz!

* A Victoire név, amely a magyar Viktóriának felel meg, franciául győzelmet jelent.

III

Jérémie

AMIKOR ERNESTÉK HÁZÁHOZ ÉRTEK, a fiú legszívesebben átadta volna a nála lévő könyveket Victoire-nak azzal, hogy: „Tovább már nem mehetek.” Csakhogy ennyi könyv valóban sok lett volna a kislánynak, és Ernestbe szorult annyi jóézés, hogy belássa: szükségben nem hagyunk cserben egy emberi lényt. Abba viszont, hogy ki kell lépnie a megszokott határok közül, beleborzongott. A nagyanyja ugyan nem tiltotta meg neki, de mégiscsak furcsa érzés volt. Ahogy elhagyták a háztömbjüket, csodálkozott, hogy még mindig lélegzik, hogy nem sújtott le rá a mennykő. Nagymama sosem büntette meg – nem is lett volna miért.

Ernest egyik ámulatból a másikba esett. Alig háromszáz méterre attól a háztól, amelynek a falai között élt immár tíz éve, kutyák, gyerekek és más teremtmények nyüzsögtek a szélben, és bolygatták fel egy csapásra a lelkét. Életében most először mérésznek érezte magát, egy városi vadásznak, a negyed kalandorának, majdhogynem hősnek.

Megadóan követte Victoire-t egy parkon át a házuk bejáratáig, amely a zöld térség mellett magasodott. A könyveket egy

„Tessék!” kíséretében lerakta a lépcsőfeljáróra. Ebben a „Tessék!”-ben benne visszhangzott az, amit magában gondolt: „Megtettem szomszédi, osztálytársi, polgártársi, embertársi kötelességemet.” A „kötelesség” szót Ernest tökéletesen ismerte.

– Na, ne! – Victoire a saját könyvkupacát Ernest kezébe nyomta, aztán lehajolt a másik halomért, és a vonakodó segítséget a lift felé taszigálta. Ernest kezében remegtek a könyvek, elárulva a kisfiú félelmét.

– Én inkább gyalog megyek.

– Meg vagy te örülve? A hetedikén lakunk. A hetedik mennyországban, ahogy apa szokta mondani.

Victoire belökte a kovácsoltvas kalitkába, ami meg-megzötytyenve emelkedett velük felfelé. Ernest levegőt sem mert venni.

– A gyerekeknek szabad a liftet használniuk?

Victoire egyik szemöldökét felvonta, fél szemét lehunyta, úgy hányta-vetette meg magában a dolgot.

– Miért ne szabadna?

Ernest, aki a liftből kilépve csodával határos módon még mindig életben volt, egy újabb „Tessék!”-kel lepakolta a könyveket a lépcsőházban lévő egyetlen ajtó elé. Mielőtt azonban leszáguldhatott volna a lépcsőn, az ajtó kitárult, s mögötte egy fiatalember jelent meg, karjában egy kisbabával. A baba fülig érő szájjal, rúgkapálva nyújtogatta a karját Ernest felé, aki ott helyben sóbálvánnyá változott.

– Fogd meg, téged akar! – rendelkezett Victoire. – Ó Jérémie.

Jérémie közben saját akaratából úgy csimpaszkodott már Ernestbe, akár egy pióca. A kisfiú azon tűnődött, vajon ez lenne-e a mennykő, amit várt, ugyanakkor arcán sugárzó mosoly kíséretében hirtelen új, sosem tanult kifejezés jelent meg. Jérémie két

dundi kis karjával úgy szorította, majd megfojtotta. A világon még soha senki nem szorította a karjába Ernestet. Csakugyan a hetedik mennyországban érezte magát.

– Ne álldogálj már ott! Gyere be! – invitálta a fiatalember.

– Nem lehet. Mennem kell – válaszolta Ernest, majd egy elhaló „Viszontlátásra!” után elindult lefelé a lépcsőn.

– Hé... magaddal viszed a babát? – rikkantott utána Victoire.

– Jaj, bocsánat! Észre sem vettem – mentegetőzött Ernest, és elindult visszafelé.

– Hát tudod, eggyel több vagy kevesebb...

– Tessék! Visszaadom – mondta Ernest, és megpróbálta leválasztani magáról a kicsit, aki csökönös ragaszkodással kapaszkodott belé.

– No, gyere már be! – nógatta a kövérkés fiatalember.

– Ez itt a legidősebb bátyám, Dan. Huszonkét éves. Dan ez itt Ernest, a legjobb barátom.

A „barát” szó egészen felkavarta Ernestet. Engedelmesen követte Victoire-t és a bátyját az előszobába, ahol hatalmas papírdobozok tornyosultak, majd tovább egy hosszú folyosóra, amely tökéletesen alkalmas volt az ott zajló tevékenységre, nevezetesen a dobozok között görkorcsolyával való szlalomozásra. Három korcsolyázó versengett az alkalmi viadalban.

– Ez itt Zebulon, Naphtali és Asher, három istencsapása! – súgta Victoire.

A három fiú korban közel állt hozzájuk. Ernest azon morfondírozott, vajon a nevük afrikai eredetű-e. Hangosan azonban csak annyit kérdezett:

– Zebulon, Naphtali, Asher?

– A szüleim egy nagy névcsaládot kerestek. Először a francia királyokban gondolkodtak, de rájöttek, hogy mégsem nevezhetik Louis-nak az összes fiukat. Mivel tudták, hogy sok gyereket szeretnének, úgy határoztak, elkezdik Izrael tizenkét törzsének nevét adni nekik, bár abban azért nem lehettek biztosak, hogy sikerül tizenkét pasit legyártani a tizenkét névhez.

– A Bibliából vették a neveket?

– Igen. Ismered?

– Van nálunk egy régi Biblia, már beleolvastam, de a neveket nem jegyeztem meg.

Közben egy nagy nappalihoz értek, amelynek a közepén négy másik törzs verekedett a távirányítóért. A tévé – az egyetlen kicsomagolt tárgy – ugyancsak üvöltött.

– Ez itt Gad, Benjamin, Éphraim és Manassé.

Az elképedt Ernest karjában még mindig ott volt a baba, s a kisfiú egyszer csak valami folyékony melegséget érzett a kezén, ami úgy zúdult a földre, akár a Niagara-vízesés. Victoire morogva fordult oda Danhoz:

– A múlt században cserélted ki utoljára a pelenkáját, vagy mi?

– Én csak most értem haza. Judát kérdezd! Ő volt szolgálatban.

– Hagyjuk! Mindjárt tisztába teszem.

Victoire megkérte Ernestet, jöjjön vele a hatalmas lakás tulsó végében lévő szobába, amin Jérémie-vel osztozott. A helyiség egy plüssállatokkal, csüngő-forgó herkentyűkkel, zenélő dobozokkal és számtalan egyéb játékszerrel teli dzsungel volt. Mindent nemrégiben csomagolhattak ki, mert az üres dobozok is ott díszeltek még a zsúfolt szobában. Ernestnek eszébe jutott a maga szerzetesi egyszerűségű szobája, és azon tűnődött, hogyan

képes Victoire itt tanulni. A babát, a kislány utasításait követve egy szivaccsal letakart lapra fektette, és érdeklődéssel figyelte az apró pótmama szakértő mozdulatait. Amikor Jérémie-vel végzett, Victoire Ernestet is letisztogatta, majd öccsét óriási plüssállatai között hagyva, kézen fogta a kisfiút, és kivezette a konyhába. A lakás méretei arányban álltak a családéval, mindenütt ajtók látszottak, mintha csak ezeregy helyiség lenne benne. Victoire egy félig nyitott ajtó előtt az íróasztala fölött görnyedő másik bátyjára mutatott:

– Az ott Ruben, egyfolytában tanul. Érettségire készül. Ezért az idén föl van mentve a baba alól.

A konyhában Issachar és Simon épp egy tonna krumppli hámozásával foglalatосkodott. Ernest nem számolt ugyan utána, de az volt a benyomása, hogy már egy egész sereg fiút látott.

– Nyisd ki a szád! – szólította fel Victoire, egy sötétbarna gumilapocskát nyújtva felé.

Ernest azonban ezúttal nem engedelmeskedett.

– Most már tényleg muszáj mennem.

– De előbb kapd be ezt a csokit!

– Köszönöm, nem kérem.

– Segítened kell! Ha megeszed a tábla felét, meglesz az ezredik ezüstpapír a gyűjteményembe. Kóstold meg! Hetvenkét százalékos!

– Tényleg nem lehet, otthon vár az uzsonnám – hátrált Ernest, majd hozzátette: – Szia!

Hallatszott, hogy a magára hagyott Jérémie teli torokból bömböl.

– Sír a baba – közölte.

– Ne is törődj vele, ő így fejezi ki magát. Mind így kezdtük.

Victoire az ajtóhoz kísérte. Sok egyéb között volt egy dolog, ami felettébb fúrta Ernest oldalát. Nem bírta megállni, hogy meg ne kérdezze:

– Mondd csak, vannak szüleid?

A kislány felvonta a szemöldökét és lehunyta az egyik szemét.

– Micsoda kérdés, hát persze hogy vannak, mindenkinek vannak szülei! Neked is vannak, nem?

– Nem, nekem nincsenek – rebegette Ernest, és már futott is.